

NAGONIĆ SIĘ (2) *vb pf*

Zawsze się.

a jasne; teksty nie oznaczają ó.

inf nagonić się (1). ◇ part praet act nagoniwszy się (1).

Sł stp, Cn, Linde brak.

Pf od „gonić” ‘tropić zwierzynę’, ‘polować’ z formantem na- + się wyrażającym dosyt [z czym] (2) : RejWiz 73; PRzydzie żimá ázafz máła rołkořz kto ma láfy álbo łowifká z rozmáitým fie żwirzem nágonić/ á iefli fie póřczęści/ więc go nábić RejZwierc 111.

Formacje współrdzenne cf GNACĆ.

LW